

HỒI THỨ BẢY MƯƠI BA
HUYỀN ĐỨC LÊN NGÔI HÁN TRUNG VƯƠNG
QUAN VÂN TRƯỜNG ĐÁNH CHIẾM TƯƠNG DƯƠNG QUẬN

Tào Tháo lui về Tà Cốc, Khổng Minh biết Tào sắp bỏ Hán Trung nên sai Mã Siêu đánh phá hoại. Vì thế Tào ở lâu không được. Còn ba quân thì mất hết tinh thần.

Binh Tào Tháo chạy, hai bên lửa cháy, binh Mã Siêu rượt theo.

Tào hồi quân chạy mau, đến Kinh Triệu mới an lòng.

Huyền Đức thấy Tào bỏ Hán Trung, bèn sai Lưu Phong, Mạnh Đạt, Vương Bình đi chiếm các quận.

Các quận nghe tin Tào bỏ chạy liền vội đầu hàng.

Lấy xong Hán Trung, ai nấy đều vui vẻ nên muốn tôn Huyền Đức lên ngôi hoàng đế.

Khổng Minh liền dắt bọn Pháp Chánh vào, thưa rằng :

- Nay Tào Tháo chuyên quyền, bá tánh không chúa, chúa công nhân đức trải khắp thiên hạ, nay lại được cả Lương

Xuyên, vậy nên theo mệnh trời, thuận lòng người mà lên ngôi hoàng đế.

Huyền Đức nói :

- Ta tuy là hoàng tộc, song cũng là đạo tôi con, làm thế hóa ra phản Hán chăng ?

Khổng Minh nói :

- Nay thiên hạ phân tán, ai ai cũng muốn tìm minh chúa mà thờ. Nếu chúa công e ngại như vậy sợ phụ lòng người.

Chư tướng lại thưa :

- Nếu Chúa công thối thác e lòng người phân ly.

Khổng Minh thưa :

- Chúa công thường lấy nghĩa làm gốc. Nay đã có đất Kinh Châu và Lương Xuyên thì nên xưng làm Hán Trung Vương đã, sau sẽ tính.

Huyền Đức nói :

- Các người muốn tôn ta làm Hán Trung Vương ; nhưng không có chiếu thiên tử thì khác chi tiếm ngôi. Đây là điều không nên.

Khổng Minh thưa :

- Chúa công phải tòng quyền chứ !

Trương Phi vùng kêu lớn :

- Nhưng kẻ khác họ, mà còn muốn làm vua, hưởng chi đại ca là tông phái nhà Hán !

Khổng Minh lại nói :

- Xin ngài hãy tòng quyền mà tức vì Hán Trung Vương, rồi hãy làm chiếu dâng lên thiên tử .

Huyền Đức từ chối mãi không được đành phải lên ngôi.

Năm Kiến An thứ 24, lập đàn Miêu Dương, nhi trượng đầy đủ quần thần đứng hầu, Hứa Trĩnh, Pháp Chánh thỉnh Huyền Đức dăng đàn , dăng áo mảo, đai ấn xong, Huyền Đức xưng hiệu Hán Trung Vương.

Con Huyền Đức là Lưu Thiện (tức á Đẩu) lập làm thế tử, phong Hứa Trĩnh làm Thái phó, Pháp Chánh làm Thông Thư lệnh, Gia Cát Lượng làm quân sư, Vân Trường, Trương Phi , Triệu Vân, Huỳnh Trung , Mã Siêu làm ngũ hổ đại tướng. Phong Ngụy Diên làm Hán Trung thái thú, còn kỳ dư chư tướng đều luận công, phong tước.

Sau khi lên ngôi, Huyền Đức sai người về Hứa Đô dăng biểu chương.

Tào Tháo đang ở Nghiệp Quân nghe tin cả giận nói rằng :

- Cái thằng bán dếp đó mà cũng làm trời sao ?

Liền truyền lệnh đánh Lương Xuyên. Bỗng có kẻ can :

- Đại vương chớ nên giận một lúc mà làm hư việc lớn. Tôi có một kế, không cần binh giáp mà quân Thục phải mang họa .

Đó là Tư Mã Ý.

Tào Tháo nói :

- Lưu Bị mà dám xưng vương ngang ta. Há ta chịu sao ?

Tư Mã Ý nói :

- Đại vương mới bại binh, tướng sĩ mất tinh thần, cử binh đánh nữa e mang hại.

Tào Tháo tuy cả giận, nhưng nghĩ lại trận vừa qua thì hoảng sợ . Bèn nghe lời Tư Mã Ý bỏ việc đánh Lương Xuyên.

Lát sau, quay hỏi Tư Mã Ý :

- Trọng Đạt có kế chi hay ?

Tư Mã Ý nói :

- Bên Giang Đông, Tôn Quyền gả em cho Lưu Bị, rồi tự ý đem về . Còn Lưu Bị chiếm Kinh Châu không trả . Hai bên ắt thù nhau . Nay Đại vương nên đốc Tôn Quyền

đánh Kinh Châu ắt Lưu Bị sẽ đem quân Tây Xuyên về cứu ứng, chùng đó đại vương lấy Tây Xuyên khó gì .

Tào Tháo cả mừng bèn sai Mãng Lũng qua Giang Đông ra mắt Tôn Quyền.

Được thư của Tào, Tôn Quyền hỏi Trương Chiêu .

Y thưa :

- Ngụy với Ngô không thù oán, nhưng vì nghe lời Khổng Minh mà sinh đánh nhau . Nay có sứ Ngụy sang ắt là muốn cầu hòa.

Tôn Quyền bèn lấy lễ trọng mà đãi Mãng Lũng.

Lũng thưa :

- Ngô với Ngụy vốn không thù hận bởi Khổng Minh nên mới sanh hiềm khích nhau . Nay Ngụy Vương sai tôi đến giao ước với ngài, hễ ngài chiếm Kinh Châu thì bên Ngụy sẽ đánh Hán Xuyên. Đánh ép như vậy, Lưu Bị sẽ thất thủ. Lúc đó , lấy được Kinh Châu , Hán Xuyên, hai bên chia đôi lương thảo và thế không xâm phạm nhau nữa .

Tôn Quyền chưa quyết định, sai quân dẫn Mãng Lung ra nghỉ tạm nơi quán dịch, rồi cùng chư tướng bàn luận.

Cố Ung nói :

- Tuy là thuyết kế, nhưng cũng hay .

Gia Cát Cẩn nói :

- Binh Tào mới thua nơi Hán Xuyên, mượn ta để trả thù, chờ hai đảng đánh nhau để chúng thủ lợi . Việc này chưa chắc đã nên làm. Từ khi qua Kinh Châu, Huyền Đức đã cưới vợ cho Vân Trường, sinh được một trai, một gái . Nay ta đến xin cầu hôn cho thế tử . Nếu chịu tức Vân Trường có ý hòa với Đông Ngô, lúc đó sẽ hiệp binh đánh Tào . Bằng không , sẽ cùng Tào đánh Kinh Châu .

Tôn Quyền khen phải bèn khiến Gia Cát Cẩn đến Kinh Châu.

Tới nơi, Vân Trường hỏi Cẩn :

- Tử Du qua có việc chi ?

Cẩn đáp :

- Tôi đến có ý kết giao hai nhà . Chúa tôi có con trai thông minh , nghe ngài có con gái tuyệt sắc, nên muốn cầu thân. Nếu ưng thuận, chúng ta sẽ hiệp nhau đánh Tào .

Vân Trường bỗng nổi giận :

- Con gái ta ví như loài hổ, há lại gả cho loài khuyển ?

Sau đó truyền tả hữu đuổi Cẩn ra .

Cần về thuật lại câu chuyện.

Tôn Quyền cả giận muốn tấn binh ngay .

Bộ Chấn nói :

- Tào Tháo muốn soán Hán đã lâu, song còn sợ Lưu Bị, nay lại thuyết chúng ta đi đánh Lưu Bị, ý muốn gây họa cho ta đó . Hơn nữa Tào Nhon đóng binh đã lâu tại Tương Dương, đi bộ qua ló Kinh Châu rất dễ , sao hấn không đi lấy, lại thuyết Chúa công động binh ? Bấy nhiêu đó đủ thấy lòng hấn rồi . Chúa công hãy sai sứ qua Hứa Đô gặp Tào Tháo, bảo y sai Tào Nhon đánh Kinh Châu trước . Vân Trường chắc sẽ tới chiếm Phàn Thành. Vân Trường rời khỏi , Chúa công sai tướng đi lấy Kinh Châu nào khó gì .

Tôn Quyền nghe lời, sai sứ đi ngỏ ý với Tào Tháo.

Tào cả mừng bèn sai Tào Nhon hiệp cùng Đông Ngô chiếm lấy Kinh Châu.

Ngày kia bỗng có tin báo :

- Tào Tháo cùng Đông Ngô đánh Kinh Châu .

Huyền Đức thất kinh cho mời Khổng Minh đến để bàn luận.

Khổng Minh nói :

- Tôi biết mưu ấy, song Đông Ngô mưu sĩ nhiều, chắc sẽ xúi Tào Tháo sai Tào Nhon tấn binh trước .

Huyền Đức hỏi :

- Vậy phải tính sao ?

Khổng Minh đáp :

- Khiến Vân Trường đi lấy Phàn Thành trước để làm cho binh Tào vỡ mật tất nó phải tan .

Huyền Đức bèn sai Phi Thí đến nói với Vân Trường :

- Chúa công khiến tướng quân dẫn binh đánh Phàn Thành .

Vân Trường bèn sai Mê Phương dẫn quân đóng trước thành Kinh Châu. Trong lúc bàn chuyện với Phi Thí, bỗng lửa phát cháy. Thì ra Mê Phương và Phó Sĩ Nhon mãi uống rượu nên để lửa cháy hỏa pháo. Binh khí lương thảo đều bị thiêu rụi.

Vân Trường cả giận đòi Mê Phương và Phó Sĩ Nhon đem quở trách truyền đem 2 người ra chém.

Phi Thí can ngăn hết lời, Vân Trường mới thôi. Sau đó, truyền hai người đem quân trấn nơi Nam Quận và Công An. Còn mình lãnh trung quân, Mã Lương và Y Tịch làm tham mưu, Liêu Hóa đi tiên phong, Quan Bình làm phó tướng,

tất cả kéo binh ra đi.

Khi đến Tương Dương, Tào Nhon nghe báo có Vân Trường thì thất kinh, ý muốn cố thủ không ra đánh.

Phó tướng là Diệu Nguơn nói :

- Đại Vương giao ước với Đông Ngô chiếm Kinh Châu. Nay chưa đánh mà Vân Trường đã đến. Ấy là ý muốn nạp mình cho tướng công. Tại sao Ngài lại cố thủ ?

Mãng Lũng nói :

- Vân Trường đầu phải tay thường. Hãy coi chừng !

Hạ Hầu Đôn nói :

- Nay binh giặc mới đến, còn mệt mỏi, không đánh thì đợi chừng nào ?

Tào Nhon nghe theo, sai Mãng Lũng thủ thành còn mình đích thân đi đánh Vân Trường.

Hai bên bố trận xong. Liêu Hòa ra khiêu chiến, Diệu Nguơn ra cự địch . Một lát, Liêu Hóa giả vờ bỏ chạy, Diệu Nguơn lại rượt theo. Binh Kinh Châu lui lại mười dặm. Bỗng phía sau có tiếng quân hét vang, Tào Nhon thấy thế vội truyền lui binh cho mau. Phía sau Lưu Hóa và Quan Bình đánh tới. Binh Tào đại bại. Tào Nhon biết mình đã trúng kế

vội rút về Tương Dương. Đến giữa đường thì gặp Vân Trường đang gò ngựa hoành đao chặn lại.

Tào Nhon vỡ mật, không dám giao phong, cứ nhắm Tương Dương mà chạy riết. Lát sau, Diệu Nguơn và Hạ Hầu

Đôn kéo binh về đồn, gặp Vân Trường chém cho mỗi người một đao chết tốt . Binh Tào hỗn loạn, té nhào xuống sông chết như rạ.

Tào Nhon lui về cố thủ Phàn Thành . Còn Vân Trường chiếm được Tương Dương mở tiệc khao quân. Giữa tiệc, Tỳ Quân là Vương Phủ thưa rằng :

- Nay tuy chiếm được Tương Dương, song Lữ Mông thường hay đề ý Kinh Châu, nếu kéo binh đi e bất tiện .

Vân Trường đáp :

- Ta cũng đang lo việc ấy . Nói xong sai Vương Phủ xây cát phòng hỏa đài dọc mé sông canh giữ. Hễ thấy binh Ngô kéo tới thì đốt lửa làm hiệu, ta sẽ trở về đánh bọn chúng.

Vương Phủ nói :

- Mê Phương và Phó sĩ Nhon giữ nơi ấy, tôi e không chắc lắm. Vậy xin sai Triệu Lụy đến tiếp ứng mới an tâm .

Vân Trường đáp :

- Triệu Lỵ đang mắc lo lương thảo cũng là việc trọng. Vậy ngươi chớ lo ngại, hãy ráng làm phận sự ấy là tốt rồi.

Nói xong sai Quan Bình sửa soạn chiến thuyền qua sông đi đánh Phàn Thành.

Tào Nhon lui về giữ Phàn Thành bèn viết thư báo cho Tào Tháo ở Hứa Đô xin thêm viện binh.

Tào xem thư cả kinh, nói với Vu Cấm :

- Trương Dương mất, Phàn Thành đang lâm nguy. Ngươi phải đem binh đi tiếp cứu gấp .

Nói xong sai Bàng Đức đi tiên chuông trong đạo quân của Vu Cấm, trực chỉ Phàn Thành.

TỪ BỊNH:

- Lưu Bị trước làm Từ Châu mục, Từ Châu mục là do Tào Tháo mượn chiếu của thiên tử phong cho. Đến khi Lưu Bị làm Ích Châu mục thì tự ý xưng lỵ. Tuy nhiên, tự xưng còn hơn là được Tào Tháo giúp. Vì đã coi Tháo là một tên quốc tặc thì chức tước của Tháo có quý gì?

Lưu Bị làm tả tướng quân Nghi Thành đình hầu là do chính thiên tử phong cho, khi làm Hán Trung vương thì lại tự mình xưng lỵ. Nhưng, Lưu Bị tự xưng vẫn không khác gì thiên tử phong cho, bởi vì Lưu Bị chủ trương đánh giặc Tháo là hợp ý của thiên tử mà.

Tờ biểu tâu Hiến Đế có nhắc lại việc Bị cùng vâng chiếu với Đồng Thừa. Rồi vừa lên ngôi vương lại sai ngay Vân trường đi đánh Tháo phá Phàn Thành. Thế là đại nghĩa sáng tỏ như mặt trăng, mặt trời. Cuốn sử Cương Mục không chê trách Lưu Bị về việc tự lãnh Ích Châu mục và xưng Hán trung vương là vậy.

- Tào Tháo áp bức nhà vua để lấy tước công, tước vương, rồi sau khi chết lại được con cháu truy tôn làm đế. Nhưng các danh hiệu ấy chỉ được xưng ở triều đình, còn dân gian không ai thềm biết đến. Đời sau không ai gọi Tháo là đế, là vương, là công, mà chỉ gọi Tháo bằng thằng giặc. Như Quan Công làm tiền tướng quân là do nước Thục ban cho, thế mà về sau, trong thiên hạ ai cũng kính trọng, nể vì, và còn gọi là bậc thánh. thế mới biết chức tước không được kính trọng trong đời, mà chỉ có người mới đáng kính.

- Tôn Quyền cầu thân với Quan Công, chúng ta có thể đứng về phía Quan Công mà luận rằng: Hai nhà hoà hay bất hoà không phải ở chỗ kết thân. Như Lưu Bị chẳng làm rể Đông Ngô nghĩ đến tình nghĩa thì đã có Tôn phu nhân đó, hà tất phải cầu thân với Quan Công nữa mới gọi là thân. Nhưng nếu Quan Công đem ý ấy mà từ chối mẽ mỏng

thì không hại đến thể diện Đông Ngô. Tiếc rằng Quan Công dùng lời lẽ quá cứng rắn. Mặc dù vậy, nhưng nếu nói rằng vì Quan Công từ hôn Đông Ngô mà mất Kinh Châu thì cũng không đúng. Con gái Tào Nhân đã lấy em trai Tôn Quyền mà trận Xích Bích còn xảy ra. Con gái Thào Tháo đã làm chánh hậu vua Hiến Đế mà họ Tào vẫn không bỏ cái mộng cướp ngôi Hán. Hai việc này không đủ chứng minh rằng dù Quan Công không từ hôn thì Tôn Quyền cũng cướp Kinh Châu sao? Tôn Quyền đã sai tướng đuổi theo Huyền Đức lúc Huyền Đức rời bỏ Đông Ngô, không một chút gì nghĩ đến em gái mình, thì Tôn Quyền còn nghĩ gì đến con gái Quan Công mà nhân nhượng Kinh Châu. Có điều Quan Công đem so sánh "con hùm, con chó" thì thật quá đáng.

- Nếu Khổng Minh không sai Quan Công tiến đánh Phàn Thành thì Kinh Châu có thể không mất.

Nếu Quan Công lên mặt Bắc chiếm Phàn Thành nhưng cho một tướng từ Tây Thục đang thay thế Quan Công giữ Kinh Châu thì có lẽ Kinh Châu cũng chưa mất.

Thế mà Khổng Minh không nghĩ như vậy. Nhưng lỗi ấy không phải do Khổng Minh mà chính là do... trời vậy.

Nếu Quan Công nghe lời Vương Phủ, đừng dùng Phan Tuấn thì Quan Công cũng chưa đến nỗi chết. Nếu không dùng Mi Phương, Phó Sĩ Nhân thì cũng chưa đến nỗi chết, ấy mà Quan Công lại cũng không nghĩ ra. Đó cũng không phải vì Quan Công dở, mà chính cũng do ở trời cả. Trời không tựa nhà Hán nữa, thì việc trời định còn tránh sao được?

- Hồi này kể chuyện Quan Công đại thắng ở Tương Dương, hồi sau lại kể chuyện Quan Công chém Bàn Đức, bắt sống Vu Cấm. Hai việc đều là thích thú. Thế mà lúc chưa ra quân đã có hoả tai báo điềm trước, lại thêm ác mộng đưa tin chẳng lành. Những điềm này là mối dây móc sẵn cho hồi sau. Khởi mối dây cho chuyện buồn mà khởi lúc bắt đầu xảy ra chuyện buồn thì không lấy gì kì diệu. Khởi mối buồn mà khởi lúc bắt đầu chuyện vui thì mới là kì.